

- 2) Czy art. 2 i 3 ust. 1 dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że oznaczenie mające postać oprawy stanowiącej ucieśnienie usługi, może zostać zarejestrowane jako znak towarowy?
- 3) Czy art. 2 dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że wymóg możliwości przedstawienia w formie graficznej jest spełniony wyłącznie poprzez przedstawienie w formie rysunków, bądź za pomocą uzupełnień takich jak opis opakowania [oprawy] lub bezwzględnych wielkości podanych w metrach lub względnych wielkości z oznaczeniem proporcji?
- 4) Czy art. 2 dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że zakres ochrony przyznanej przez znak usługi detalicznej obejmuje również towary produkowane przez samego sprzedawcę detalicznego?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 299, s. 25)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 26 lipca 2013 r. — Ministero dell'Economia e delle Finanze i AAMS przeciwko Yesmoke Tobacco

(Sprawa C-428/13)

(2013/C 313/16)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Ministero dell'Economia e delle Finanze, Amministrazione Autonoma dei Monopoli di Stato (AAMS)

Druga strona postępowania: Yesmoke Tobacco SpA

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 8 ust. 2 dyrektywy 95/59/WE (¹) z dnia 27 grudnia 1995 r. i art. 7 ust. 2 dyrektywy 2011/64/UE (²) z dnia 21 czerwca 2011 r., stanowiące odpowiednio, że stawka proporcjonalna oraz kwota specyficznego podatku akcyzowego „[...] muszą być takie same dla wszystkich papierosów”, stoją na przeszkodzie przepisowi krajowemu takiemu jak art. 39g ust. 4 decreto legislativo nr 504 z dnia 26 października 1995 r. (zmienione przez art. 55 ust. 2a, lit. c) decreto legge nr 78

z dnia 31 maja 2010 r., przekształconego, ze zmianami, w legge nr 122 z dnia 30 lipca 2010 r.), który stanowi, że podatek akcyzowy należny od papierosów, których publiczna cena sprzedaży jest niższa od ceny papierosów należących do najbardziej poszukiwanej kategorii cenowej jest równy 115 % kwoty bazowej, ustanawiając w ten sposób podatek akcyzowy w stałej specyficznej stawce minimalnej dla papierosów o niższej cenie sprzedaży, a nie minimalną kwotę podatku akcyzowego odnoszącą się do wszystkich kategorii cenowych papierosów, stosownie do tego, na co zezwala art. 16 ust. 7 dyrektywy 95/59/WE oraz art. 14 ust. 2 dyrektywy 2011/64/UE?

(¹) Dyrektywa Rady 95/59/WE z dnia 27 listopada 1995 r. w sprawie podatków innych niż podatki obrotowe, wpływających na spożycie wyrobów tytoniowych (Dz.U. L 291, s. 40)

(²) Dyrektywa Rady 2011/64/UE z dnia 21 czerwca 2011 r. w sprawie struktury oraz stawek akcyzy stosowanych do wyrobów tytoniowych (Dz.U. L 176, s. 24)

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 17 maja 2013 r. w sprawie T-146/09, Parker ITR Srl i Parker-Hannifin Corp przeciwko Komisji, wniesione w dniu 1 sierpnia 2013 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-434/13 P)

(2013/C 313/17)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Noë, V. Bottka, R. Sauer, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Parker ITR Srl i Parker-Hannifin Corp.

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku w zakresie, w jakim Sąd stwierdził nim nieważność decyzji i zmienił wysokość grzywny;
- oddalenie w całości skargi wniesionej do Sądu;
- obciążenie skarżących w pierwszej instancji całością kosztów niniejszego postępowania oraz postępowania w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi dwa zarzuty i wnosi o uchylenie wyroku w części, w której Sąd stwierdził w nim nieważność decyzji w sprawie COMP/39406 — Przewody morskie i zmienił wysokość grzywny.

W ramach zarzutu pierwszego wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo, nie uwzględniając z jednej strony orzecznictwa dotyczącego gospodarczej sukcesji w obrębie grupy, a z drugiej strony przeniesienia odpowiedzialności pomiędzy kolejnymi przedsiębiorstwami lub błędnie stosując owo orzecznictwo. Rozpatrując łącznie przekazanie aktywów ITR spółce Parker ITR (zwanej wówczas ITR Rubber) (w ramach grupy Saiag) oraz późniejsze zbycie akcji (przekazanie akcji posiadanych w Parker ITR przez Saiag Parkerowi-Hannifinowi), Sąd błędnie opiera się na założeniu przekazania w obrębie grupy działalności będącej przedmiotem naruszenia przez Saiag Parkerowi-Hannifinowi. Sąd popełnił błąd, oceniając, że ciągłość gospodarcza polega jedynie na możliwym przeniesieniu odpowiedzialności pomiędzy niezależnymi przedsiębiorstwami Saiag i Parker-Hannifin, ponieważ nie uwzględnia to okoliczności, iż już gospodarcza sukcesja na spółkę Parker ITR miała już miejsce w obrębie grupy. W tym celu Sąd opiera się na subiektywnych zamiarach, a mianowicie na okoliczności, że wydzielenie sektora działalności w zakresie przewodów z gumy dokonane przez spółkę Parker ITR wpisywało się wyraźnie w cel, jakim była sprzedaż akcji tej spółki zależnej osobie trzeciej. Jednakże takie zamiary stron nie są przeszkodą w stosowaniu orzecznictwa dotyczącego gospodarczej sukcesji w obrębie grupy (wyroki: z dnia 7 stycznia 2004 r. w sprawach połączonych C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P i C-219/00 P, Zb.Orz. s. I-123; z dnia 11 grudnia 2007 r. w sprawie C-280/06 ETI i in., Zb.Orz. s. I-10893; z dnia 13 czerwca 2013 r. w sprawie C-511/11 P Versalis (dawniej Polimeri Europa) przeciwko Komisji, dotychczas nieopublikowany w Zbiorze; z dnia 27 września 2006 r. w sprawie T-43/02 Jungbunzlauer przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-3435; z dnia 31 marca 2009 r. w sprawie T-405/06 ArcelorMittal Luxembourg i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-771; z dnia 29 marca 2011 r. w sprawach połączonych C-201/09 P i C-216/09 P ArcelorMittal Luxembourg przeciwko Komisji i Komisja przeciwko ArcelorMittal Luxembourg i in., Zb.Orz. s. I-2239), zgodnie z którym gospodarcza sukcesja następuje w momencie przekazania w obrębie grupy pod warunkiem, że istnieją „powiązania strukturalne” między podmiotem zbywającym (w niniejszym przypadku: Saiag/ITR) a podmiotem przejmującym (w niniejszym przypadku: Parker ITR). Ponadto istnieje różnica pod względem prawnym pomiędzy przekazaniem aktywów a przejściem osoby prawnej. W przypadku przekazania osoby prawnej przejęta jednostka ponosi własną odpowiedzialność za wszelkie naruszenia z okresu przed zbyciem, w tym również ewentualną odpowiedzialność jako następcą gospodarczy za akcje zbyte tej jednostce, w momencie gdy była ona jeszcze częścią przedsiębiorstwa uczestniczącego w naruszeniu. Okoliczność, że pozostałe podmioty prawne wchodzące w skład przedsiębiorstwa również mogły zostać uznane za odpowiedzialne (mimo że nie zostały ukarane w niniejszym przypadku), nie jest uzasadnionym powodem do wykluczenia przypisania naruszenia przekazanej spółce zależnej Parker ITR jako następcy gospodarczemu.

Drugi zarzut odwołania dotyczy tego, że w ramach wykonywania nieograniczonego prawa orzekania Sąd działał ultra petita i niezgodnie z prawem obniżył stopę podwyżki 100 kwoy grzywny ze względu na czas trwania naruszenia o 120 000 EUR w odniesieniu do spółki dominującej Parker Hannifin. Ani rzeczywisty czas trwania uczestnictwa Parker Hannifin w tym naruszeniu, ani odpowiadający mu współczynnik czasu trwania naruszenia przy obliczaniu kwoty grzywny nie został zakwestionowany przez Parkera-Hannifina (lub Parkera ITR). O ile Parker-Hannifin skutecznie zakwestionował okoliczność obciążającą polegającą na odgrywaniu roli przywódcy naruszenia, z

uwagi na którą Sąd zmienił wysokość grzywny, okoliczność ta nie powinna umożliwiać Sądowi, nawet w ramach przysługującego mu nieograniczonego prawa do orzekania, zmiany innych kryteriów obliczania grzywny (tutaj: czynnika czasu trwania), w odniesieniu do których skarżący nie podniósł zarzutu.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Handelsgerichts Wien (Austria) w dniu 5 sierpnia 2013 r. — Pez Hejduk przeciwko EnergieAgentur.NRW GmbH

(Sprawa C-441/13)

(2013/C 313/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Handelsgericht Wien

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Pez Hejduk

Strona pozwana: EnergieAgentur.NRW GmbH

Pytania prejudycjalne

Czy art. 5 pkt 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że w sporze dotyczącym naruszenia praw pokrewnych do autorskich, popełnionego w ten sposób, że udostępniono fotografię na stronie internetowej, która jest prowadzona w ramach domeny pierwszego stopnia w innym państwie członkowskim niż to, w którym uprawniony z prawa ma miejsce zamieszkania, właściwość zachodzi jedynie

- w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę osoba, której zarzuca się popełnienie naruszenia; oraz
- w państwach członkowskich, do których kierowana jest strona internetowa wedle swej treści?

⁽¹⁾ Dz.U. 2001, L 12, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 6 czerwca 2013 r. w sprawie T-515/11 Delphi Technologies, Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), wniesione w dniu 7 sierpnia 2013 r. przez Delphi Technologies, Inc.

(Sprawa C-448/13 P)

(2013/C 313/19)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Delphi Technologies, Inc. (przedstawiciele: C. Albrecht, J. Heumann, Rechtsanwältin)